

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2017 roku w sprawie sygn. akt II C 49/17 z powództwa U. 3 N. (...)F. (...) z siedzibą w W. przeciwko M. K. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w umarzył postępowanie w zakresie kwoty 2.717,18 złotych i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd Rejonowy ustalił, że M. K. w dniu 7 marca 2008 roku zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego Nr (...). Bank pozostawił do dyspozycji kredytobiorcy kwotę 35.038,48 zł (§ 2 pkt 4 umowy). W dniu 22 listopada 2011 roku (...) Bank S.A. w K. zawarł z pozwaną aneks do umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego, zgodnie z którym zmieniono wysokość kwoty udzielonego kredytu na kwotę 26.185,17 zł, która miała być spłacana w ratach do dnia 10 marca 2018 roku (§ 1pkt 1 aneksu). Ustalono nową wysokość rat na kwotę 596,97 zł płatnych 10 dnia każdego miesiąca, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata miała być wyrównawcza w kwocie nie większej niż 647,65 zł płatna w dniu 10 stycznia 2012 roku. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 31,16%, zaś całkowity koszt kredytu kwotę 18.587,04 zł (§ 2 aneksu).

Pismem z dnia 7 września 2012 roku (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanej umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego wskazując na zaległości w spłacie rat w kwocie 1.394,72 zł.

W dniu 12 września 2014 roku (...) Bank S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny numer (...), w którym określił wysokość zobowiązania dłużniczki M. K. na dzień wystawienia bankowego tytułu na kwotę 30.576,65 zł wraz z dalszymi odsetkami obciążającymi dłużnika od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty naliczanymi według zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych, tj. w wysokości nie przekraczającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego.

Postanowieniem z dnia 27 października 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II 1 Co 6288/14 z wniosku (...) Bank S.A. w W. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) z dnia 12 września 2014 roku wystawionemu przez (...) Bank SA w W. przeciwko M. K. z tytułu zobowiązań wynikających z umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego Nr (...) z dnia 07 marca 2008 roku i orzekł o kosztach postępowania.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadził przeciwko M. K. egzekucję w sprawie KM 272/15 w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 12 września 2014 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Referendarza Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 18 listopada 2014 roku w sprawie II 1Co 6288/14 z wniosku wierzyciela (...) Bank S.A. Postanowieniem z dnia 1 września 2016 roku komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w trybie art. 825 pkt 1 k.p.c. W okresie od 3 czerwca 2015 roku do 8 września 2016 roku komornik wyegzekwował od pozwanej łączną kwotę 16.423,87 zł. Z wyegzekwowanej kwoty na rzecz wierzyciela przekazano 13.648,71 zł.

W okresie od kwietnia 2008 roku do lutego 2015 roku pozwana dokonała przelewów na rzecz (...) Bank S.A. z tytułu spłaty umowy kredytowej Nr (...) w łącznej kwocie 44.837,72 zł.

(...) Bank S.A. został połączony przez przejęcie przez (...) Bank SA na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy z dnia 18 czerwca 2009 roku. Następnie (...) Bank SA została połączona przez przeniesienie całego majątku (...) Bank SA na (...) Bank SA. (...) Bank SA zmieniła nazwę firmy na (...) Bank SA pod którą obecnie występuje.

W dniu 31 sierpnia 2015 roku (...) Bank S.A. jako komandytariusz wniósł aportem do (...) sp. z o.o. s.k. wkład niepieniężny w postaci wymagalnych wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek na podstawie umów, których stroną był (...) Bank S.A. W tym samym dniu (...) Bank S.A. i (...) sp. z o.o. s.k.a. zawarły umowę sprzedaży

udziałów (...) sp. z o.o. s.k. oraz umowę przeniesienia ogółu praw i obowiązków komandytariusza (...) sp. z o.o. s.k.. Na mocy ostatniej umowy (...) sp. z o.o. s.k.a. stała się komandytariuszem spółki (...) sp. z o.o. s.k.

Uchwałą z dnia 7 września 2015 roku (...) sp. z o.o. s.k. wyrazili zgodę na wycofanie przez (...) sp. z o.o. s.k.a. tj. komandytariusza wkładu niepieniężnego w postaci pakietu (...) wymagalnych wierzytelności wynikających z czynności bankowych, których stroną był (...) Bank S.A. W dniu 25 września 2015 roku (...) sp. z o.o. s.k.a. na mocy Umowy przeniesienia portfela zbyła na rzecz U. 3 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przysługujące jej wierzytelności wynikające z umów bankowych zawartych przez (...) Bank SA, będących aportem do (...) sp. z o.o. s.k.

Pismem z dnia 2 października 2015 roku (...) S.A. we W. poinformował pozwaną o cesji wierzytelności z tytułu umów zawartych z (...) Bank S.A. na U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wskazując jako saldo zadłużenia na datę pisma na kwotę 29.227,88 zł oraz wzywając do spłaty tego zadłużenia w terminie do dnia 16 października 2015 roku na wskazany rachunek bankowy.

Zgodnie z treścią wyciągu z ksiąg rachunkowych nr (...) przygotowanego przez fundusz sekurytyzacyjny U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wygenerowanego w dniu 30 czerwca 2016 roku kwota wymagalnej należności M. K. w stosunku do Funduszu na podstawie cesji wierzytelności wynosiła 22.457,04 zł, z czego 22.392,62 zł stanowił kapitał, a 64,42 zł stanowiły odsetki.

Po wniesieniu pozwu powód otrzymał od wierzyciela pierwotnego wpłacane przez pozwaną kwoty spłaty kredytu w wysokości: 780,20 zł (w dniu 15 lipca 2016 roku), 317,90 zł (w dniu 12 sierpnia 2016 roku), 778,56 zł (w dniu 12 sierpnia 2016 roku), 840,52 zł (w dniu 15 września 2016 roku).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stosownie do przepisu art. 355 k.p.c. w związku z art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie co do kwoty 2 717,18 złotych, ponieważ pełnomocnik powoda cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia w tej części przed rozpoczęciem rozprawy, a zatem zgoda pozwanej nie była wymagana.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione co do wysokości. Wątpliwości budzi też legitymacja procesowa czynna.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył powód, który zaskarżając wyrok w punkcie 2. i zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1) Art. 232 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku legitymacji czynnej, podczas gdy powód przedstawił dowody, które wskazują wprost legitymację czynną powoda, jak również wysokość dochodzonego pozwem zadłużenia, w szczególności powód przedstawił Załącznik nr 1 do Umowy Przeniesienia Portfela, obejmujący wierzytelność przysługującą powodowi względem pozwanego, z którego wynika, w jakiej wysokości powód nabył wierzytelność od (...) Bank S. A.

2) Art. 233 § 1 k.p.c. w zw. Z art. 231 k.p.c. przez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną w sposób wybiórczy, a przez to uznanie przez Sąd I instancji, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej jak również nie udowodnił wysokości kwoty dochodzonego kapitału, podczas gdy powód w sposób wyczerpujący wyjaśnił, jakie kwoty składają się na kwotę dochodzona pozwem,

oraz naruszenie prawa materialnego, tj.:

3) Art. 6 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie udowodnił faktów istotnych dla rozstrzygnięcia jednoznaczny jakiej kwoty dochodzi pozwem w przedmiotowej sprawie, podczas gdy powód pismem z dnia 23 lutego 2017 r. jednoznacznie wskazał, co składa się na wartość przedmiotu sporu.

4) Art. 509 § 1 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód przedłożonymi dokumentami nie wykazał przejścia uprawnienia na rzecz następcy prawnego, podczas gdy powód przedłożył do akt niniejszej sprawy dokumenty tj. akt notarialny Repertorium A nr 68151/2015 z dnia 31 sierpnia 2015 r., u mowę sprzedaży udziałów (...) sp. Z o.o. s.k. rzecz (...) sp. Z o.o. s.k.a.. Umowę przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza (...) sp. Z o.o. sp.k. z dnia 31 sierpnia 2015 r.. Umowę spółki (...) sp. Z o.o. s.k. oświadczenia o wycofaniu aportu. Umowę przeniesienia portfela z dnia 25 września 2015 r.. Umowę bankową nr (...) z dnia 1 czerwca 2010 r. Wypowiedzenie umowy bankowej nr 2015 r. wykazujące zasadność, wysokość oraz przejście uprawnień na powoda wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy, które potwierdzają fakt nabycia przez powoda dochodzonej w niniejszym postępowaniu wierzytelności

5) art. 194 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi przez ich niewłaściwą wykładnię i uznanie, że powód nie wykazał stanowi dowód tego, że określona kwota wierzytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tej księdze zdarzenia, co powoduje wobec niewykazania przez pozwaną, iż dokonała spłaty wierzytelności w tym zakresie, konieczność uznania, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza wysokość dochodzonego roszczenia.

Wskazując na powyższe podstawy apelacyjne pełnomocnik powoda wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 19 739,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. pełnomocnik powoda wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zestawienia należności i spłat kredytu nr (...) na okoliczność, że konieczność ich powołania powstała dopiero na obecnym etapie postępowania, gdyż Są I instancji wydając wyrok na niekorzyść powoda, uniemożliwił stronie powodowej uzupełnienie dowodowego o dokumentację, jaką Sąd uznał przy wyrokowaniu za niezbędną do udokumentowania zasadności dochodzonego pozwem roszczenia i wykazania przejścia wierzytelności z Ja pierwotnego na stronę powodową. Przedłożone zestawienie wskazuje wpłaty, jakie uiściła pozwana na poczet kredytu w okresie od 8 czerwca 2015 r. do 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelację należało uznać za bezzasadną.

Wbrew wywodom w niej zawartym zaskarżony wyrok jest trafny i brak jest podstaw do jego podważenia. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również podziela dokonaną przez tenże Sąd ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego i wyciągnięte z tej oceny wnioski.

Powództwo zostało oddalone jako nieudowodnione co do zasady i wysokości. Należy zatem usystematyzować kwestie dotyczące rozkładu ciężaru dowodu oraz mocy dowodowej dokumentów, na które powołuje się powód.

Pozwana nie kwestionowała okoliczności wzięcia kredytu jak również okoliczności nieterminowej spłaty kolejnych rat z powodu problemów finansowych. Kwestionowała kwotę dochodzoną pozwem powołując się na spłatę kredytu i spełnienie świadczenia na rzecz wierzyciela pierwotnego. Spór skoncentrował się zatem co do wysokości niespłaconego kredytu z umowy Nr (...) z dnia 7 marca 2008 roku.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Art. 232 k.p.c. stanowi, że strony

są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie zaś z art. 233 § 2 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontradiktoryjności, czego wyrazem jest określenie reguły ciężaru dowodowego, wynikającej z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. W aktualnym stanie prawnym to na stronach spoczywa odpowiedzialność za wynik postępowania dowodowego i w konsekwencji - za wynik procesu. Są one obowiązane dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Wprawdzie dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony i nie ma możliwości egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej (sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu), ale to strony ponoszą negatywne konsekwencje swojej pasywnej postawy. Nie mogą też liczyć na to, że sąd zainicjuje przeprowadzenie dowodów, które mogłyby służyć poparciu ich twierdzeń.

W ramach zarzutów apelacyjnych możliwe jest podnoszenie naruszenia przez sąd reguły dotyczącej ciężaru dowodu. Nie może on jednak odnosić się do prowadzenia postępowania dowodowego, oceny dowodów i ustalania faktów. Naruszenie art. 6 k.c. polega na przyjęciu przez sąd, że ciężar udowodnienia określonego faktu spoczywa na innej osobie niż w nim wskazana. Błędne określenie rozkładu ciężaru dowodu może prowadzić do wydania orzeczenia niekorzystnego dla strony, której dowód nie obciążał. Skarżący powinien wskazać właściwy rozkład ciężaru dowodu, co może wiązać się z koniecznością wskazania innych przepisów prawa materialnego, z których rozkład ten wynika.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że ani zarzut naruszenia art. 232 k.p.c., ani zarzut naruszenia art. 6 k.c. nie mogły odnieść skutku spodziewanego przez skarżącego. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko sądu pierwszej instancji, że to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia istnienia wierzytelności, przysługiwania jej powodowi oraz wysokości roszczenia. Powodowy Fundusz jest nabywcą wierzytelności, którą nabył zawierając 25 września 2015 r. umowę przeniesienia portfela z (...) sp. z o.o. s.k.a. Z kolei (...) sp. z o.o. s.k.a. nabyła tę wierzytelność wycofując wkład niepieniężny w postaci pakietu wymagalnych wierzytelności wynikających z czynności bankowych, których stroną był (...) Bank S.A. i które jako komandytariusz wniósł aportem do (...) sp. z o.o. sp.k. (wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek).

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że stosowna umowa nabycia wierzytelności została zawarta pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. s.k.a. Ustalenie to jest prawidłowe. Strona powodowa realizując swoje obowiązki wynikające z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. powinna zadbać nie tylko o przedstawienie właściwych dokumentów dla udowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Zarówno do umowy z 25 września 2015 r. sporządzony został załącznik z wyszczególnieniem wszystkich wierzytelności będących jej przedmiotem, jak i do aktu notarialnego z 31.08.2015 r. (Rep. A nr 68151/2015) sporządzonego przez notariusza W. K., zawierającego protokół z zebrania (...) sp. z o.o. sp. k. w W. oraz oświadczenie o wniesieniu wkładu dołączony był załącznik. Załącznik ten powinien zawierać spis wymagalnych wierzytelności pieniężnych wynikających z tytułu dokonanych przez Komandytariusza czynności bankowych, będących przedmiotem wkładu niepieniężnego. Tego załącznika powód nie przedstawił, a ma on zasadnicze znaczenie. Mianowicie potwierdza (lub nie), że wierzytelność pierwotnie przysługująca (...) Bank S.A. wobec pozwanej znajdowała się w pakiecie stanowiącym wkład niepieniężny. Skoro powód twierdzi, że na skutek kilku kolejnych czynności doszło ostatecznie do nabycia przez niego omawianej wierzytelności, to powinien przedstawić wszystkie dokumenty potwierdzające przenoszenie wierzytelności na kolejne podmioty. Tylko w takim przypadku zostałoby udowodnione, że powodowi służy wobec pozwanej roszczenie, którego źródłem jest umowa kredytu zawarta pomiędzy (...) Bankiem SA w K. i pozwaną. Tylko przedstawienie kompletu dokumentów pozwala sądowi na ocenę skuteczności nabycia wierzytelności przez powoda.

Trafnie zauważył Sąd I instancji, że w sprawie nastąpiły cesja, przekształcenia spółek, a dalej wierzytelność była wnoszona kilka razy aportem. Opisanych przez powoda przekształceń nie dało się jednak zweryfikować. Z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika, że na każdym etapie konkretnie przekazywana była należność pozwanej wynikająca z umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego Nr (...) z dnia 7 marca 2008 roku. Po drugie wniesienie

wkładu – aportu, nie jest tym samym co cesja wierzytelności. Wniesienie wkładu mogło być nieskuteczne. Nie zostało również wykazane, czy Sąd Rejestrowy zaakceptował to wniesienie. Powód nie wykazał zatem skutecznie łańcucha, w drodze którego przechodziła wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem. Do poczynienia ustaleń w powyższym zakresie nie było wystarczające samo złożenie wyciągu z ksiąg rachunkowych powodowego Funduszu Inwestycyjnego, czy też kserokopii zawiadomienia o przelewie wierzytelności wystosowanego przez (...) S.A. we W. do M. K.. Żaden z tych dokumentów nie potwierdza w sposób dostateczny, że umowa cesji została zawarta, a także czy umowa ta była skuteczna, jak również w jakiej konkretnie kwocie wierzytelność ta została przeniesiona na rzecz powoda. Zważyć bowiem należy, iż na gruncie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 145, poz. 1546 ze zm.) w brzmieniu sprzed jego nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 19 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 777), przyznającego wymienionym w nim dokumentom walor dokumentu urzędowego, domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy wiązać ściśle tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. W konsekwencji dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić jedynie dowód tego, że określona wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem konkretnego dłużnika na podstawie zdarzenia opisanego w tych księgach, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności; okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodami, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2016 r., IV CSK 760/15, opubl. w bazie orzecznictwa L.).

Wniosek dowodowy, zawarty w apelacji podlegał pominięciu na podstawie art. 381 k.p.c. Z przyczyn, o których była mowa wyżej, powód nie tylko mógł, ale i powinien ten wniosek zgłosić na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd rozpoznający apelację od orzeczenia pierwszoinstancyjnego ma wprawdzie uprawnienia merytoryczne, a zatem jest zobowiązany do przeprowadzenia oceny dowodów, dokonania ustaleń faktycznych i do ich subsumcji pod odpowiedni przepis prawa, nie oznacza to jednak, aby mógł prowadzić postępowanie dowodowe w sprawie bez jakichkolwiek ograniczeń. Z art. 381 k.p.c. wynika, że sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Przepis ten stwarza zatem jedynie możliwość dowodzenia okoliczności wyłącznie faktycznych, wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 30 listopada 2016 roku, V ACa 237/16, Legalis numer 1558626). Powód w żaden sposób nie wykazał, by potrzeba powołania wskazanych dowodów powstała później. Z oczywistych względów fakt zapoznania się z uzasadnieniem niekorzystnego dla niego orzeczenia nie może stanowić usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. Obowiązkiem bowiem powoda było przedstawienie wszelkich dostępnych mu dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Odrębną kwestią jest udowodnienie wysokości dochodzonego roszczenia. Należy się zgodzić z Sądem Rejonowym, że w procesie cywilnym w przypadku sporu co do wysokości wierzytelności, ani bankowy tytuł egzekucyjny (nawet zaopatrzony w klauzulę wykonalności), ani wyciąg z ksiąg funduszu nie są dostatecznymi dowodami dla wykazania tego. Pozwana zaś nie jest pozbawiona prawa kwestionowania wysokości wierzytelności z tego powodu, że nie sprzeciwiła się egzekucji.

Udowodnienie wysokości wierzytelności powinno polegać na przedstawieniu dokumentów źródłowych, w oparciu o które zostały wystawione bankowy tytuł egzekucyjny czy też wyciąg z ksiąg funduszu. Istotą rozstrzygnięcia sporu cywilnego nie jest w takim wypadku sprawdzenie formalnej poprawności dokumentów przedstawianych przez powoda. Konieczne jest sprawdzenie przez sąd, czy i kiedy zaistniało zadłużenie z tytułu kredytu, czy pozwana dokonywała wpłat na jego pokrycie, w jakich terminach i wysokości oraz czy naliczenia odsetek oraz innych opłat zgodne są z umową. Tymczasem powód ograniczył się do sprecyzowania w odpowiedzi na sprzeciw roszczenia poprzez wskazanie jego elementów (kapitał, odsetki). Nie przedstawił jednak dokumentów źródłowych pozwalających sądowi skontrolować zasadność i prawidłowość naliczenia tak odsetek umownych, jak i ustawowych.

Sąd Okręgowy podziela również stanowisko Sądu I instancji, w zakresie w jakim uznał wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego za niewystarczający dowód na istnienie wierzytelności, a zwłaszcza na realne istnienie roszczenia, skutkującego obowiązkiem zapłaty za jego spełnienie. Dokument ten nie ma bowiem waloru dokumentu urzędowego. Jest to dokument prywatny ze wszystkimi tego skutkami procesowymi wskazanymi w normie art. 245 k.p.c. Jednocześnie przedmiotowy dokument nieprecyzyjnie oraz ogólnikowo opisuje dochodzoną pozwem wierzytelność. Nie wskazuje bowiem w sposób szczegółowy skąd wzięły się poszczególne kwoty, na które ten dokument wskazuje, w wyniku jakich konkretnie postanowień łączącego pozwanego z cedentem stosunku prawnego, kiedy wierzytelność powstała, kiedy stała się wymagalna, według jakiej stopy i za jaki okres wierzycielowi należą się odsetki, w następstwie jakich konkretnie postanowień łączącego pozwanego z cedentem stosunku prawnego winny być naliczane odsetki w żądanej wysokości i za okres żądany. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności szczególnie w sytuacji, gdy strona pozwana kwestionuje wysokość dochodzonego roszczenia. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 roku, w sprawie o sygnaturze akt III CZP 65/09, LEX nr 522989, Biul.SN 2009/10/6, iż sam wpis w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie przesądza jeszcze o tym, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje. W ramach kontroli rachunkowej nie jest bowiem oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu, lub sprzedaży w celach finansowych. Oznacza to, że sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. A zatem należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia, tj. do wykazania istnienia wierzytelności, konieczne jest przedstawienie odpowiednich dowodów.

W konsekwencji zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c., art. 309 k.p.c. oraz art. 194 ust.1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi należało uznać za bezpodstawne.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.